

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 4Sfk/70/2022
Identifikačné číslo spisu: 7019200668
Dátum vydania rozhodnutia: 31. januára 2024
Meno a priezvisko: JUDr. Monika Valašiková
Funkcia: predsedníčka senátu, sudkyňa spravodajkyňa
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:7019200668.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD., LL.M. a členov senátu prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD. a JUDr. Michala Dzurdzíka, PhD., v právnej veci žalobcu: STEEL MAX, s. r. o., so sídlom Štós 209, 044 26 Štós, IČO: 44 643 211, zastúpeného advokátskou kanceláriou MARCEL BIZNÁR, s. r. o., so sídlom 827 25 Bratislava, Bajkalská 31, proti žalovanému (sťažovateľovi): Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom 974 01 Banská Bystrica, Lazovná 63, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 188353/2016 z 23. februára 2016, konajúc o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7S/66/2019 z 09. marca 2022, takto

r o z h o d o l :

I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

II. Žalobcovi sa priznáva voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov kasačného konania.

O d ô v o d n e n i e

I. Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „správny súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 7S/66/2019 z 09. marca 2022 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) rozhodol tak, že postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 188353/2016 z 23. februára 2016, ako aj dodatočný platobný výmer Daňového úradu Košice č. 1689859/2015 z 20. novembra 2015 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol správny súd podľa § 167 ods. 1 SSP, v zmysle ktorého úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

2. Správny súd poukázal v odôvodnení na to, že rozsudkom z 12. júla 2017, č. k. 7S/76/2016 - 81, správny súd už v minulosti zrušil rozhodnutie žalovaného, ako aj dodatočný platobný výmer a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a žalobcovi priznal voči žalovanému právo na náhradu trov konania. Správny súd pri posudzovaní predmetnej veci vychádzal z tohto, že daňová kontrola u

žalobca za II. štvrťrok 2011 bola začatá 12. septembra 2011, t. j. už za účinnosti Daňového poriadku, ktorý nadobudol účinnosť 01. januára 2010 a nie za účinnosti zák. č. 511/1992 Zb., ktorý pri vykonaní daňovej kontroly vo veci konajúce daňové orgány aplikovali. Z uvedeného vyvodil, že správny orgán prvého stupňa pri vykonaní daňovej kontroly u žalobcu za II. štvrťrok 2011 nepostupoval v súlade s platnými právnymi predpismi, najmä čo sa týka odôvodnenia nedodržania lehoty na vykonanie daňovej kontroly, čo žalovaný odôvodnil s poukazom na § 15 ods. 19 zákona č. 511/1992 Zb., v zmysle ktorého lehoty na vykonanie daňovej kontroly podľa ods. 17 a 18 neplatia, ak sa daňová kontrola vykonáva na požiadanie orgánov činných v trestnom konaní. Poukázal na to, že z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného nevyplýva, prečo na danú vec aplikoval zákon č. 511/1992 Zb. a nie daňový poriadok a zároveň konštatoval, že v danom prípade nie je možné aplikovať § 165 ods. 5 Daňového poriadku, pretože daňová kontrola nebola začatá a neukončená pred jeho účinnosťou. Iba v prípade, ak by daňová kontrola začala a nebola ukončená pred účinnosťou Daňového poriadku, bolo potrebné vyrubovacie konanie vykonať podľa doterajších predpisov, čo vzhľadom na už vyššie uvedené nebolo možné v danej veci aplikovať.

3. Na základe kasačnej sťažnosti žalovaného rozsudkom sp. zn. 5Sžfk/58/2017 z 30. mája 2019, zrušil kasačný súd napadnutý rozsudok správneho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie považujúc kasačnú sťažnosť žalovaného za dôvodnú.

4. Z odôvodnenia rozhodnutia ďalej vyplýva, že správny súd za podstatnú žalobnú námietku považoval nedodržanie lehoty zo strany správneho orgánu prvého stupňa pre vykonanie daňovej kontroly, ktorá je pre správca dane vykonávajúceho daňovú kontrolu záväzným limitom determinujúcim zákonnosť uskutočňovanej daňovej kontroly v dôsledku čoho protokol z daňovej kontroly má charakter nezákonne získaného dôkazného prostriedku a nemôže byť použitý ako dôkaz v daňovom konaní.

5. Krajský súd uviedol, že z obsahu administratívneho spisu a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že daňová kontrola nebola prerušená z dôvodu zaslania žiadosti správneho orgánu prvého stupňa o medzinárodnú výmenu informácií. Nedodržanie lehoty na vykonanie daňovej kontroly tak, ako to vyplýva z § 15 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb. žalovaný odôvodnil tým, že lehota na vykonanie daňovej kontroly v prípade, ak sa daňová kontrola vykonáva na požiadanie orgánov činných v trestnom konaní je osobitne upravená ustanovením § 15 ods. 19 zákona SNR č. 511/1992 Zb., v zmysle ktorého lehota na vykonanie daňovej kontroly podľa ods. 17 (v trvaní šesť mesiacov, resp. predĺžená najviac šesť mesiacov) neplatí z dôvodu, že daňová kontrola bola vykonaná na požiadanie orgánov činných v trestnom konaní. Uviedol, že z dôvodu, že daňová kontrola nebola ukončená pred účinnosťou Daňového poriadku, postupoval správca dane správne, keď aplikoval ustanovenie § 165 ods. 5 Daňového poriadku a vyrubovacie konanie vykonal podľa doterajších predpisov, t. j. podľa zákona č. 511/1992 Zb.

6. Vychádzajúc zo záverov citovaného rozsudku kasačného súdu, povinnosťou daňových orgánov bolo po 30. decembri 2012 postupovať v súlade s účinným procesným predpisom, ktorým bol od uvedeného dátumu zákon č. 563/2009 Z. z. Daňový poriadok, pretože nadobudnutím účinnosti § 165b ods. 1 a 2 Daňového poriadku došlo k zrušeniu účinnosti prechodného ustanovenia § 165 na daňové konania, ktoré boli začaté podľa zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a neboli ukončené do 30. decembra 2012 s tým, že tieto sa dokončia podľa zákona č. 563/2009 Z. z., t. j. podľa Daňového poriadku. Správca danie ani žalovaný týmto spôsobom nepostupovali, čo zakladá dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia, uvedený v § 191 ods. 1 písm. c) SSP.

7. Správny súd zvážil všetky uvedené skutočnosti a na ich základe, v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami, bez nariadenia pojednávania, za splnenia podmienok stanovených v § 107 SSP v nadväznosti na § 137 ods. 4 SSP, napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa z dôvodu, že boli vydané na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

8. Záverom uviedol, že po vrátení veci žalovanému, bude jeho úlohou postupovať v súlade s vyššie uvedeným právnym názorom správneho súdu v nadväznosti na právny názor vyslovený v rozsudku kasačného súdu z 30. mája 2019, sp. zn. 5Sžfk/58/2017, ktorým je v ďalšom konaní viazaný (§ 191 ods. 6 SSP), t. j. posúdiť predmetnú vec a vydať rozhodnutie v súlade s Daňovým poriadkom, účinným po 30. decembri 2012.

II. Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

9. Proti rozsudku správneho súdu podal žalovaný v procesnom postavení sťažovateľa (ďalej len „sťažovateľ“) riadne a včas kasačnú sťažnosť, a to z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Mal za to, že správny súd pri rozhodovaní porušil zákon, pretože rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia a rozhodnutie nespĺňa kritériá na presvedčivosť, preto navrhol, aby ho kasačný súd zrušil a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie.

10. Sťažovateľ v prvom sťažnostnom bode uviedol, že na základe skutkových okolností vecí nie je zrejmé, z akej právnej úpravy správny súd vyvodil záver, že na kontrolu vykonanú u žalobcu za zdaňovacie obdobie II. štvrtrok 2011 a začatú podľa zákona č. 511/1992 Zb. treba aplikovať súdom citované ust. § 46 ods. 10 Daňového poriadku. Sťažovateľ mal za to, že otázka akým právnym predpisom sa riadi daňová kontrola začatá u žalobcu, vrátane lehôt na jej vykonanie nebola sporná. Aj kasačný súd totiž vo svojom zrušujúcom rozsudku citoval ust. § 15 ods. 10, 18 a 19 zákona č. 511/1992 Zb. a nevyplýva z neho, že by kasačný súd vytykal správcovi dane nedodržanie lehoty na vykonanie daňovej kontroly. Na základe toho mal žalovaný za to, že správny súd na zistený skutkový stav aplikoval nesprávny právny predpis a svoje rozhodnutie nepresvedčivo zdôvodnil.

11. V druhom sťažnostnom bode sťažovateľ namietal, že nerozporuje záver, že daňové konania začaté podľa zákona č. 511/1992 Zb. sa dokončia podľa Daňového poriadku, avšak rozpor a nesprávne právne posúdenie vidí vo výklade a aplikácii ďalších prechodných ustanovení v § 165 ods. 4 a 5 Daňového poriadku, ktorých sa podľa názoru sťažovateľa nová právna úprava, teda ust. § 165b ods. 1 a 2 Daňového poriadku, nedotkla. Tento názor opiera aj o to, že daňová kontrola nie je daňovým konaním. Podľa názoru sťažovateľa právna úprava postupu v daňovej kontrole podľa zákona č. 511/1992 Zb. podľa ods. 4 § 165 Daňového poriadku a na ňu nadväzujúce vyrubovacie konanie upravené v ods. 5, sleduje ochranu daňových subjektov v jednotnosti právnej úpravy, na základe ktorej začala daňová kontrola tak, aby za účelom právnej istoty bola táto právna úprava zachovaná aj vo vyrubovacích konaniach až do jeho právoplatného ukončenia. Sťažovateľ mal za to, že zmena v aplikácii právneho predpisu na začaté a neukončené daňové konania podľa zákona č. 511/1992 Zb. podľa ust. § 165b ods. 1 Daňového poriadku sa týka daňových konaní s výnimkou vyrubovacieho konania začatého po daňovej kontrole začatej a neukončenej do účinnosti daňového poriadku.

12. Záverom sťažovateľ uviedol, že má za to, že správny súd presvedčivo nezdôvodnil záver, že nadobudnutím účinnosti § 165b ods. 1 a 2 Daňového poriadku došlo k zrušeniu účinnosti prechodného ustanovenia § 165 na daňové konania, ktoré boli začaté podľa zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a neboli ukončené do 30. decembra 2012, pričom tieto sa dokončia podľa zákona č. 563/2009 Z. z., t. j. podľa Daňového poriadku. Poukázal na neefektívnosť zrušenia a vrátenia vecí na ďalšie konanie, pokiaľ nové rozhodnutie nemôže privodiť odvolateľovi priaznivejší výsledok v konaní.

13. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že sťažnostné dôvody sú neopodstatnené a nie je možné ich akceptovať, preto navrhol, aby kasačný súd podanú kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

III. Konanie na kasačnom súde

14. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný podľa § 21 písm. a) SSP v spojení s § 438 ods. 2 SSP konštatoval, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP a postupom podľa § 455 SSP bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná.

15. Kasačný súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku správneho súdu preskúmal rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a konanie im predchádzajúce najmä z toho pohľadu, či sa správny súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

16. Predmetom súdneho prieskumu bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7S/66/2019 z 09. marca 2022, ktorý postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že rozhodnutím z 23. februára 2016, č. 188353/2016, žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (Daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej iba „Daňový poriadok“) v nadväznosti na § 165b ods. 1 cit. zákona potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Košice zo dňa 20.11.2015, č. 1689859/2015, ktorým bol žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon SNR č. 511/1992 Zb.) v nadväznosti na § 165 ods. 5 Daňového poriadku vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie II. štvrtrok 2011 v sume 120 251,54 eur (daň uvedená v daňovom priznaní 2 920,90 eur, daň zistená daňovým úradom 123 172,44 eur, rozdiel dane 120 251,54 eur). V podrobnostiach kasačný súd odkazuje na rozsudok Krajského súdu v Košiciach, ktorý priebeh administratívneho konania podrobne opísal.

17. Voči uvedenému rozhodnutiu bola podaná správna žaloba, o ktorej bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 12.07.2017 sp. zn. 7S/76/2016. Proti tomuto bola podaná kasačná sťažnosť, o ktorej rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní 5Sžfk/58/2017, tak, že tento rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

18. Správny súd vo veci opätovne rozhodol rozsudkom 7S/66/2019 zo dňa 09.03.2022, ktorý je predmetom tejto kasačnej sťažnosti.

IV. Právne predpisy, právne názory kasačného súdu

19. Podľa § 15 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb., správca dane ukončí daňovú kontrolu do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia. Orgán najbližšie nadriadený správcovi dane môže lehotu uvedenú v prvej vete v zložitých prípadoch pred jej uplynutím primerane predĺžiť, najviac však o šesť mesiacov, a ak ide o daňovú kontrolu zahraničných závislých osôb, ktoré vyčíslujú rozdiel základu dane podľa osobitného zákona, najviac o 12 mesiacov. Ak vykonáva daňovú kontrolu orgán podľa odseku 15, príslušným orgánom na predĺženie lehoty je ministerstvo.

20. Podľa § 15 ods. 18 zákona č. 511/1992 Zb., ak správca dane alebo orgán podľa odseku 15 nemôže daňovú kontrolu ukončiť do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia, a ak bola lehota predĺžená podľa odseku 17, je povinný o tom s uvedením dôvodov písomne upovedomiť kontrolovaný daňový subjekt.

21. Podľa čl. VI Daňového poriadku tento zákon nadobúda účinnosť 1. januára 2010 okrem čl. I, ktorý nadobúda účinnosť 1. januára 2012.

22. Podľa § 165 ods. 2 Daňového poriadku v znení účinnom od 1. januára 2012 do 29. decembra 2012 daňové konania začaté a právoplatne neukončené pred účinnosťou tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov; sankcia sa uloží podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom do 31. decembra 2011, ak skutočnosť rozhodujúca pre uloženie sankcie nastala do 31. decembra 2011 a ak je to pre daňový subjekt priaznivejšie.

23. Podľa ods. 4 citovaného zákonného ustanovenia daňová kontrola začatá a neukončená pred účinnosťou tohto zákona sa dokončí podľa doterajších predpisov.

24. Podľa ods. 5 citovaného zákonného ustanovenia vyrubovacie konanie po daňovej kontrole začatej a neukončenej pred účinnosťou tohto zákona sa vykoná podľa doterajších predpisov.

25. Podľa § 165b ods. 1 Daňového poriadku v znení účinnom od 30.12.2012, daňové konanie začaté podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov sa dokončí podľa zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (Daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

26. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

27. Z obsahu kasačnej sťažnosti je nesporné, že žalovaný podal kasačnú sťažnosť proti predmetnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP, pretože podľa jeho názoru tento pri vydávaní predmetného rozsudku porušil zákon, nakoľko rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Dôvody kasačnej sťažnosti, ktoré sťažovateľ uviedol spočívajú vo výklade a aplikácii prechodných ustanovení právnej úpravy (Daňového poriadku) ustanovujúceho postup

daňových orgánov v daňovom konaní pri daňovej kontrole a vo vyrubovacom konaní pri určení daňovej povinnosti žalobcu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie II. štvrtrok 2011.

28. Kasačný súd konštatoval, že pôvodné rozhodnutie žalovaného bolo vydané podľa ust. § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. dňa 23.02.2016 č. 188353/2016, a týmto žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer daňového úradu v Košiciach zo dňa 20.11.2015 č. 1689859/2015, ktorým bol žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb) v nadväznosti na ust. § 165 ods. 5 Daňového poriadku vyrúbený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie II. štvrtrok 2011 v sume 120 251,51 eur.

29. Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal zrušenia citovaného rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Daňového úradu v Košiciach a vrátenia veci na nové konanie a rozhodnutie. O podanej správnej žalobe bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7S/76/2016 zo dňa 12.07.2017 tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného Finančného riaditeľstva SR č. 188353/2016 zo dňa 23.02.2016 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Daňového úradu v Košiciach č. 1689859/2015 zo dňa 20.11.2015 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

30. Na základe včas podanej kasačnej sťažnosti žalovaného zo dňa 01.07.2016 Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 30.05.2019 sp. zn. 5Sžfk/58/2017 zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 12.07.2017 sp. zn. 7S/76/2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie považujúc kasačnú sťažnosť žalovaného za dôvodnú.

31. Krajský súd v Košiciach vec opätovne prejednal a rozhodol vo veci rozsudkom sp. zn. 7S/66/2019 zo dňa 09.03.2022 rešpektujúc právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu SR spôsobom, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 23.02.2016 č. 188353/2016 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Daňového úradu v Košiciach č. 1689859/2015 zo dňa 20.11.2015 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

32. Najvyšší súd po preskúmaní administratívneho ako aj súdneho spisu konštatoval, že Správny súd v Košiciach v konaní konal a rozhodol spôsobom, v ktorom rešpektoval právny názor vyslovený v zrušujúcom rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžfk/58/2017. Z tohto jednoznačne vyplýva právny názor, že námietky týkajúce sa nesprávneho uvedenia dátumu účinnosti Daňového poriadku a z tohto dôvodu aj nesprávneho právneho záveru Správneho súdu v Košiciach, že daňová kontrola na dani z pridanej hodnoty za II. štvrtrok 2019 začatá 12.09.2011 bola začatá už za účinnosti Daňového poriadku.

33. Najvyšší súd uviedol, že v danom prípade správny súd udal nesprávny dátum nadobudnutia účinnosti Daňového poriadku od 01.01.2010 keď v článku 6 zákona č. 563/2009 je uvedené, že článok 1 Daňového poriadku nadobúda účinnosť 01.01.2012. Z uvedeného dôvodu je zrejmé že aj ďalšie posúdenie týkajúce sa začiatku daňovej kontroly za účinnosti zákona č. 563/2009 Daňového poriadku je nesprávne. Kasačný súd podotkol že daňová kontrola bola nesporne začatá 12.09.2011 a teda ešte za účinnosti zákona č. 511/1992 Zb. a nebola účinnosťou Daňového poriadku ukončená. Z dikcie ust. § 165 ods. 2 Daňového poriadku účinného od 01.01.2012 vyplýva, že daňové konania začaté a právoplatne neukončené pred účinnosťou tohto zákona sa ukončia podľa doterajších predpisov. Podľa ust. § 165b ods. 1 a 2 Daňového poriadku v znení účinnom od 30.12.2012 daňové konanie začaté podľa zákona č. 511/1992 Zb. sa dokončí podľa zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní. Vzhľadom na vyššie uvedené zákonné ustanovenia Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku 5Sžfk/58/2017 uviedol, že nie je možné sa prikloniť k názoru sťažovateľa, ktorý argumentoval, že z dôvodu, že daňová kontrola nebola ukončená pred účinnosťou daňového poriadku, postupoval správca dane, keď aplikoval ust. § 165 ods. 5 Daňového poriadku a vyrubovacie konanie vykonal podľa doterajších predpisov, t. j. podľa zákona č. 511/1992 Zb.

34. Najvyšší súd ďalej uviedol, že DP je procesným predpisom upravujúcim postupy, pomocou ktorých správcovia dane realizujú úlohy a ciele určené hmotnoprávnymi normami, upravuje teda pravidlá postupu správcov dane pri príprave, výkone, resp. pri uskutočňovaní aktov daňového konania. Je nesporné, že v zmysle definície § 2 písm. c) Daňového poriadku je potrebné vyrubovacie konanie považovať za daňové konanie.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky v citovanom rozsudku ďalej uviedol, že účinnosť procesného predpisu môže byť odlišne upravená, len v rozsahu určenom v prechodných ustanoveniach tak, ako je to sporné aj v tomto prípade, pričom novšia úprava vylučuje aplikáciu úpravy staršej.

36. Účinnosť Daňového poriadku na daňové konanie t. j. aj na vyrubovacie konanie začaté a neukončené pred 30. decembrom 2012 vyplýva z ust. § 165b ods. 1 a 2 Daňového poriadku. Dňom nadobudnutia účinnosti Daňového poriadku došlo k vylúčeniu aplikácie predchádzajúcich predchodných ustanovení, na ktoré sa sťažovateľ odvolával obsiahnutých v ust. § 165 vo vzťahu k daňovým konaniam prebiehajúcim, t. j. neukončených do 30.12.2012, a teda nebolo možné prihliadnuť na žalovaným aplikované ust. § 165 ods. 5 Daňového poriadku. Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd SR v citovanom rozsudku 5Sžfk/58/2017 uzavrel, že nadobudnutím účinnosti ust. § 165b ods. 1 a 2 Daňového poriadku došlo k zrušeniu účinnosti prechodného ust. § 165 na daňové konania, ktoré boli začaté podľa zákona č. 511/1992 Zb. a neboli ukončené k 30.12.2012, pričom tieto sa dokončia podľa zákona č. 563/2009 Z. z. t. j. podľa Daňového poriadku. Z uvedeného vyplýva, že správca dane a žalovaný preto mali po 30.12.2012 postupovať v súlade s účinným procesným predpisom, ktorým bol v tom čase už Daňový poriadok, teda zákon č. 563/2009 Z. z.

37. Z tohto právneho názoru vychádzal Krajský súd v Košiciach pri vydávaní napadnutého rozsudku 7S/66/2019 zo dňa 09.03.2022, pričom konajúci senát 4S kasačného súdu považoval právne názory a právne závery Krajského súdu v Košiciach za právne správne. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti neuviedol žiadne relevantné dôkazy, ktorými by bolo možné spochybnit' vecnú správnosť rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach a preto kasačný súd postupom podľa ust. § 461 SSP kasačnú sťažnosť zamietol.

38. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd v zmysle § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP tak, že úspešnému žalobcovi voči žalovanému - sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov kasačného konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady bude rozhodnuté v zmysle § 175 ods. 2 SSP.

39. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s ust. § 139 ods. 4 SPP).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.